

AMPLIACIÓ DE LA BIBLIOTECA CENTRAL D'ESTOCOLM, de Gunnar Asplund

El 2006 l'ajuntament de la ciutat d'Estocolm decideix convocar un concurs per ampliar la Biblioteca Central d'Estocolm. Amb el temps el creixement de la ciutat ha deixat petit l'edifici existent; ja no es poden assumir més modificacions sense afectar la seva estructura interior, i es decideix augmentar-ne la superfície mitjançant una extensió que farà triplicar la superfície actual. L'edifici existent és obra de l'arquitecte Erik Gunnar Asplund, i data de 1928.

Actualment l'edifici es troba ofegat per una banda, amb l'ala oest tapada pels edificis annexos que es van fer *a posteriori*. Amb el projecte es vol resoldre aquest problema. L'edifici existent té una certa voluntat de protagonisme, en part per la seva posició de cantonada, i necessita respirar per les quatre cares. Es decideix deixar un buit a la banda oest, i aquest es defineix amb un edifici a l'altre extrem, que es contraposa a l'existent. Apareix una plaça, doncs, que funcionarà com a nou accés de la biblioteca, a través del nou edifici.

La connexió entre les dues peces es farà per sota la plaça, espai en què es situa la major part de les sales de lectura. La resta de programa es repartirà entre l'edifici existent, que continuarà mantenint un accés propi i una certa independència, i el nou edifici, que allotjarà les àrees de suport a la docència, administració, logística i dipòsit.

L'espai públic que es defineix amb la situació del nou edifici forma la gènesi del projecte. Aquest espai presenta una bona escala per la ciutat, i alhora té una certa majestuositat i qualitat espacial que acompanyen força bé l'edifici existent. A la vegada que funciona en el pla superior, també ho fa en l'inferior, mantenint una certa continuïtat en el recorregut a través del conjunt i aconseguint, que a la fi és del que es tracta, un projecte únic.

Satisfer aquestes dues necessitats, la de sobre i la de sota, ha estat d'alguna manera el *leit-motiv* del projecte, i potser una irresoluble qüestió. L'espai superior demanava una naturalitat de recorregut i una disposició de peces a l'escala d'aquesta geometria tan poc domèstica. L'inferior reclamava principalment llum, i de la millor manera, per tal que no es convertís en una peça fosca i oblidada, punt especialment crític tenint en compte que es tractava de la sala de lectura. La lluita entre ambdues plantes ha durat fins al final.

Març del 2011